

påbygges med ett tjockt snölager, varigenom dess höjd och lutningsvinkel kan förändras alltefter väderleksförhållandena. Normalt är lutningen i tävlingsbackar 4—5°, bredden omkr. 4 m, i små backar 4—8°, bredden 1,5 m. I tävlingsbackar brukar stupet vara 2—4 m högt.

Underbacken bör i små backar ha en lutning av 20—30° i sin brantaste del, d. v. s. där hopparen slår ned, i medelstora 32—34°, i stora 35—36° och i jättebackar någon gång upp till 40°. Längden bör vara så stor, att en hoppare, som gör ett för backen maximalt långt hopp, »landar» i dess brantaste del. Underbackens bredd bör högst upp vara några meter större än stupets för att »strutformigt» ökas till minst 20 m, helst mera.

Svängplanet bör vara minst 30 m brett, helst mer, dess längd omkr. 100 m. Stundom är planet kortare, beroende på en hög »stoppvall», på vilken hopparna köra upp och därigenom bromsa in farten. Svängplanet bör vara fullkomligt plant eller också »luta emot», så att farliga svängar och fall undvikas.

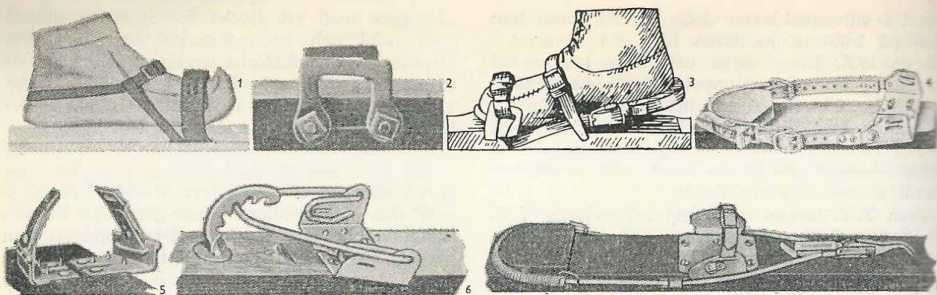
En skidbacke bör om möjligt vetta mot norr, för att solen ej skall ligga mot backen; den bör — särskilt en stor backe med hög fart — ligga skyddad mot vind, gärna i skog. A. N.; S. L.

Skidbindningar, för att fastgöra skidan vid foten, voro i äldre tider mycket primitiva men ha nått allt högre grad av fulländning och finnas numera i en mångfald olika konstruktioner.

På den »arktiska» typen av →skidor utgjordes bindningen blott av en tårem, som trädde genom hål i skidan. På den »södra» typen fastspikades en hårrem, medan på den »centralnordiska» typen dessutom användes en bakbindning av björkvidjor, under slutet av 1800-talet ersatt med en av kluven rotting, som med en vristrem fästes vid foten. I Dalarna hade man ännu i slutet av 1800-talet tårem och bakom foten en påspikad hälla av bockhorn, och på sina håll i södra Sverige spikades bakre hälften av en galosch på som stöd för foten. En sådan bindning användes så sent som 1920 vid DM i budkavle i Stockholm. Även den på 1920-talet i Mellaneuropa mycket populära österrikiska Bilgeribindningen hade baktill en hälla av järn som stöd för klacken, och foten hindrades att glida bakåt genom en vristrem, som gick ut från hällan.

Norrländska skidlöpare använde allmänt till mitten av 1920-talet (en del till mitten av 30-talet) endast tårem, som hölls fast genom en bakåtkrökt »näbb» på skidpjäxans tå. Styrning i sidled var svår att uppnå, och man bromsade med hälen, som fördes utåt—nedåt eller inåt—nedåt vid sidan av skidan. Jfr bild 1.

Epokgörande blev en av F. Huitfeldt 1894 konstruerad skidbindning, känd under namnet Huitfeldts bindning (bild 2—3). Den var urspr. försedd med två sidostöd av järn, som fast-

Skidbindningar. 1 Gammal norrländsk bakremsbinding, 2 Järnstöden på Huitfeldts binding 1894, 3 Huitfeldtsbinding av äldre modell, 4 Modern turistbinding med ställbara tåjärn och åtstramare, 5 Bergendahlsbinding, 6 Rottefellabinding, 7 Binding av Kandaharmodell (kabelbinding).

sattes genom bultar i remhålet, men förbättrades 1897 genom att tåjärnen gjordes i ett stycke och böjdes upp åt sidorna samt senare genom att järnbindningen skruvades fast på skidans översida. Remhålet under fotplattan, som tidigare försvagat skidan, kunde därigenom avvaras. Spännremmen runt foten försågs 1904 med åtstramare (Höyer-Ellefsens strammer). En mångfald liknande typer finnes numera med efter skidkängans bredd ställbara fotplattor (bild 4).

Omkring 1916 konstruerades i Norge Bergendahlsbindingen, där tåjärnen voro försedda med gångjärn, så att »vingar» bildades, vilka fälldes ihop och spändes samman ovanför tån. Därvid klämde falsar på bindingens insida fast sulan, vilken dessutom fästes vid fotplattan genom nabbar, som gingo upp i sulan (bild 5).

Bergendahlsbindingen har sedan mitten av 1930-talet utträngts som tävlingsbinding av Rottefellabindingen (bild 6) och liknande typer (t. ex. Bodenbindingen), där en U-formad stålarm fälles framåt och reglas på skidan framför foten, varvid den kniper åt sulkanterna. Foten fixeras dessutom genom piggar, som gå upp i sulan.

En speciell form av binding användes vid utförsåkning och backhoppning. Bakremmen består av en kombinerad stålkabel och stålfjäder samt, framför tåjärnet, en åtstramare (Kandaharmodell). Kabeln passerar en s. k. låg fästpunkt på skidans yttersida strax bakom tåjärnet (bild 7). Härigenom drages klacken (hälen) ned mot skidan, fotens rörlighet i vertikallängd minskas, men skidans manövrering underlättas väsentligt. Vanligtvis kombineras denna binding med en vristrem (särskilt för utförsåkning).

När bakrem användes, hindras denna från att glida ned, tidigare genom en på klacken påspikad »skålla», först av läder, senare av bleckplåt, numera genom att klacken är urholkad framåt-inåt, så att dess undre kant tjänstgör som »skålla». G. B-g; S. L.

Skiddelegationen, Svenska, förvaltade 1913—37 på uppdrag av Kungl. Maj:ts statsbidrag, som ställdes till förfogande för understödjande av ungdomens skididrott. Delegationen nedlade ett fruktbarande arbete för skidsportens popularisering bland lärare och ungdom.

Skiddelegationen, som bestod av 2 ledamöter från vartdera Svenska Skidförbundet och Skidfrämjandet, utsåg inom sig ordf. Den var från 1919 Skolöverstyrelsens organ i frågor, som rörde skididrotten i skolorna, och efter dess linjer arbetar nu →Skolidrottskommittén. Delegationen, som fördelade avsevärda belopp, anordnade från 1914 årliga skidkurser för lärare samt ett stort antal kurser i seminarier och folkskolor, utarbetade kursplaner och handledningar i skidloppning, skidslöjd m. m.

Bland dem som voro mest verksamma i Skiddelegationen må nämnas C. Svedelius (ordf. 1913—37), O. Hellgren, A. Dalfors och särskilt C. Nordenson (sekr. 1914—37). S. N.

Skidfrämjandet →Skid- och Friluftsförbundet.

Skidfältskytte →Fältskjutning.

SKIDFÖRBUND.

Internationella Skidförbundet,

Fédération Internationale de Ski (F. I. S.), bildades 1924 i Chamonix och hade 1939 vid krigsutbrottet 25 länder som medlemmar.

Den första internationella skidsammanslutningen var Mellaneuropeiska Skidförbundet (st. 1905) med flertalet tyska och österrikiska klubbar som medlemmar. Svenska Skidförbundet inbjöd 13 mars 1909 till bildandet av ett internationellt förbund med sammanträde i Paris i maj s. å. Norges Skiforbund hade emellertid redan 1 febr. 1909 inbjudit till en internationell skidkongress i Kristiania 1910.